

BM cyklo-tours

TOUR 2009

Dobrý den a ahoj!

Zdravíme srdečně všechny čtenáře naší rubriky. Dnes vám představíme **11. ročník naší cyklo-expedice, který jsme jeli 19.-24. 7. 2009**. Byla to tehdy třetí expedice v řadě, kdy jsme vyrazili jen já a Béd'a. Příjemným zpestřením bylo, že Honza Šimeček (alias Šimi, kterého z našich cestopisů už znáte) za námi dorazil autem do kempu ve Staňkově a na kole s námi udělal točku do rakouského Litschau – víc času tehdy bohužel neměl.

Tak tu bylo léto 2009 a my se mohli vydat na další naše dobrodružství. Jeli jsme v o něco pozdějším termínu, než jsme původně chtěli, protože Béd'a dříve nemohl (byl tehdy přednášet v Německu na *TU Bremen* téma Gigalinerů). Každopádně – líbilo se nám v jižních Čechách, takže proč nevyrazit zase na Staňkov. Více než na našich předchozích expedicích nás tentokrát značně prověřovalo počasí... jak úpornými vedry, tak dešti/bouřkami. To se nakonec projevilo tak, že jsme tuto expedici ukončili v Kácově a nedojeli po vlastní ose zpět do Kostomlat. Ale nepředbíhejme...

Ráno v den odjezdu přšelo, proto jsme místo v 5:00, jak bylo původně plánováno, vyrazili až v 8:15, když déšť trochu polevil. Trasa, kterou jsme už jeli bez potřeby dívat se do mapy, byla: Starý Vestec, Český Brod, Tismice, Babice, Tehov až do Velkých Popovic, kde jsme se moc těšili na tradiční oběd. Zastavujeme tu ve 14:40. Ten rok se však v hospodě *U Velkopopovického Kozla* s jídlem moc nevytáhli – ten, kdo to měl v nájmu asi kuchařům dost neplatil. Pivo ale bylo OK. Musím přiznat, že nám to cestou do Popovic moc dobře nejelo – nebyli jsme tak při síle jak jindy (nota bene šlo o první den cesty) a možná se na tom podepsal i ten zpožděný odjezd z Kostomlat hned ráno – těžko říci. Z „úsměvů“ na fotkách níže je to asi vidět... ☺ No, prostě není vždy posvícení.

Byl před námi kopec směrem k Petříkovu a pak cesta vedla na Křížkový Újezdec, Mandavu a Sulice. Za nimi se stavujeme u lesa v občerstvení *U Zdenky*. Po pauze pokračujeme do Radlíku a potom naší klasičnou zkratkou objíždíme Jílové u Prahy a míříme směr Petrov. V Petrově odbočujeme vlevo a klesáme k železniční zastávce. Pak už jen přejedeme most přes Sázavu do Pikovic na tábořiště. Počasí přeje, a tak v 17:35 stavíme stan a větráme navlhle věci.

Potom se jdeme občerstvit do kiosku *U kelímka*, který z našich vyprávění také už dobře znáte. Druhý den ráno posnídáme u stanu. Nosič mého kola poslouží jako provizorní stůlek.

Sbalíme věci do brašen, naložíme kola a v 9:25 vyrazíme z Pikovic vstříc etapě do Jistebnice.

Z Pikovic stoupáme do Hradištka a pak dále do Krňan. Tady se dáváme směr Neveklov a za pár kilometrů nesmí chybět pauza v Křečovicích (13:55-14:05).

Nasedáme na kola a pokračujeme do Osečan okolo rozhledny Drahoušek na oběd.

Po obědě vede naše cesta do Sedlčan, Jesenice a Sedlece-Prčic, kde na pět minut zastavujeme v 18:00. Tady bylo zataženo a sem-tam káplo.

Za Jetřichovicemi však už pekelně leje – přihnala se bouřka. Chvíli v té slotě jedeme, ale po asi kilometru to vzdáváme a přes příkop skáčíme i s koly do lesa, abychom se alespoň trochu schovali, a chvíli čekáme (18:35-18:45). Zdá se nám, že bouřka slábne, tak zpět na silnici a – stále ještě za deště – vyjíždíme zbytek kopce.

Nahoře v Cunkově jsme v 19:10. Sláva, tady už neprší a dokonce vykukuje slunko.

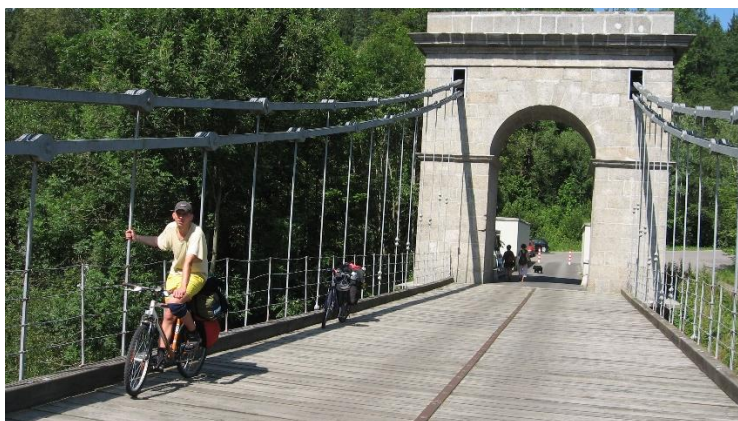
V 19:20 sedáme na kola a hurá na poslední úsek etapy – přes Aleninu Lhotu a Chlum do Jistebnice ke karavanistům u rybníka. Do cíle přijíždíme v 19:40, tachometr tu ukazuje 137 km a průměrnou rychlost 16,1 km/h. Poprosíme osadníky o kousek místa k přenocování. S úsměvem nás vítají a jako vždy jsou na nás moc hodní. Stavíme stan a pak si děláme večeri. Chvilku si ještě u ohně popovídáme s osadníky a okolo desáté večer si jdeme lehnout.

Ráno balíme věci, já si obvážu bolavé koleno a úderem deváté už míříme do „sámošky“ v Jistebnici na snídani.

Po gáblíku hurá do sedel. V 9:30 se vydáváme z Jistebnice směr Staňkov, avšak změněnou trasou, abychom se za Opařanami podívali na technický skvost zvaný **Stádlecký most**.

Odsud nás vede cesta směr Želeč, Soběslav a Kardašova Řečice. Tady také vždy uděláme pauzu – tentokrát to bylo v čase 15:15-16:50. Potom pokračujeme dál směr Hatín a Plavsko. Kocháme se krásným výhledem na panorama Novohradských hor.

Pak dále do Stráže nad Nežárkou, Pístiny, Stříbřece a Staňkova.

V 19:50 se ubytováváme v kempu *Za Humny*. Celkem tu máme odjeto 230 km a průměrnou rychlost 16,9 km/h. Ještě ani nemáme hotovou stavbu stanu a už vedle nás zastavuje autem Honza Šimeček! Má s sebou pochopitelně i kolo, aby další den mohl s námi absolvovat alespoň cestu do Litschau a zpět.

Další den ráno v 9:00 sedá naše trio na kola a vyráží směr státní hranice CZ/A.

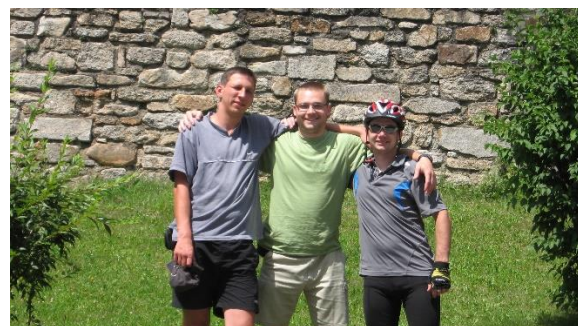

V Rakousku stoupáme přes vesničku Schlag do Litschau. Na náměstí se v 9:45 stavujeme v místní hospůdce, kterou jsme poprvé navštívili při předchozí expedici (*Expedice 2008*) a poznali zde Helmuta Doležala a jeho ženu Helgu.

Zeptal jsem se paní servírky, jestli tu stále pracuje paní Helga. Prý ano a že nám ji zavolá. Paní Helga nás po chvílce poznala, a tak jsme si s ní popovídali a nechali pozdravovat jejího manžela Helmuta. Pak už musela jít zpět do kuchyně vařit.

My vyrazíme ukázat Šimimu město a pak se ještě stavujeme v kiosku u jezera Herrensee na bratwurst a pivo. Je zde moc hezké posezení přímo u vody.

Tady jsem docela pobavil kluky: chtělo se mi na záchod a měli tu menší toaletu jen pro jednoho, opatřenou západkou zevnitř. Vezmu za kliku a dveře se jen trochu pootevřely, zasekli se o zmíněnou západku. Instinktivně jsem západku odháčkoval a... přepadl rakouského občana, který zde konal malou potřebu. 😊 Moc jsem se mu omlouval. Kluci se pochopitelně mohli potřhat smíchy! Ve 13:45 vyrazíme zpět do ČR.

V Chlumu u Třeboně si ve 14:15 ještě dáváme pozdní oběd a po něm se už vracíme do kempu. Je 15:15, Šimi balí a nakládá své věci a kolo do auta – musí domů. Rozloučíme se a poděkujeme mu za to, že i když byl pracovně velmi zaneprázdněn, vyrazil za námi alespoň takto na jeden den a tento 26 km dlouhý okruh s námi absolvoval.

Za chvíli čekáme další „návštěvu“. Blízko Staňkova byl na výletě kamarád z mé tehdejší práce – pěší turista – Jirka Záruba. Ubytoval se také v kempu, kde jsme byli my, tak jsme ho večer vzali s sebou na pivko a vyprávěli mu o našem putování a zážitcích a on zase o jeho pěších pochodech. Zlaté kolo, to alespoň člověk ty kilometry jinak ukrajuje! Ale proti gustu... Sedělo by se hezky a dlouho, ale my už museli na kutě, protože ráno byl tradičně časný budíček.

Ráno vyrážíme dokonce už ve 4:15, protože nám předchází večer v hospodě říkali, že má být pěkné horko. Jen se rychle rozloučíme s Jirkou a vzhůru na sever!

Jedeme na Stříbřec, Velký Ratmírov a Lodhěřov. Tady v 8:00 posnídáme a pokračujeme dál směr Deštná. Zde děláme na benzince pauzu a Béd'uv tachometr tu ukazuje 300 km celkem ujeté vzdálenosti a průměrnou rychlost 17 km/h. Cítíme se dost unaveni, ani do hovoru nám moc není – a to už je co říct. Na něčem se samozřejmě podepisuje náročná topografie trasy, ale letos navíc to úmorné horko a dusno. Předpověď počasí tedy vyšla a nám se opravdu nejede vůbec dobře... Leje z nás pot a dychtíme po stínu.

Následuje Mnich, Černovice, Obrataň a Pacov, kde děláme v čase 12:50-13:40 pauzu na oběd. Za Pacovem na nás čeká cesta *Údolím smrti*. Tentokrát je v tomto úseku ještě větší vedro, než jaké tu zažíváme obvykle, takže poslední metry do Salačovy Lhoty do stínu pod stromy dojíždím doslova z posledních sil. Béd'a je za mnou za pár vteřin a pregnantně komentuje meteorologickou situaci. Dáváme tu samozřejmě pauzu (14:05-14:25), abychom se zchladili a pořádně pijeme, abychom doplnili alespoň něco z toho, co jsme vypotili. Nabíráme síly na další zatěžkávací zkoušku v podobě stoupání na vrch Stražiště.

Alespoň malou odměnou je nám klesání přes Lukavec skoro až do Čáslavska. Potom pokračujeme směr Čechtice, Zdislavice a Rataje. Začíná foukat od západu a ženou se tmavé mraky. Za pár minut už silně prší. V otevřeném úseku nad Tehovem, když se vyjede z lesa, jsme s Béd'ou měli v klesání co dělat, aby nás to nesfouklo ze silnice do příkopu. V Tehově na návsi fofrem vlétneme vlevo do autobusové zastávky a děláme, kryti před deštěm, pauzu (18:05-18:40).

Děšť ustává, takže vzhůru dolů do Kácova, kam přijíždíme v 19:15 s celkovým nájezdem 380 km. Stavíme stan zase ve *Western Campu* na levém břehu řeky Sázavy.

Dáme si sprchu, něco k jídlu v kiosku a v tom se zase spustí dešť. Jsme po absolvované etapě ze Staňkova hrozně vyčerpaní – ztlačně více než v předchozích letech – a tak se uchylujeme k nouzovému plánu: voláme mojí přítelkyni Anetě, ať pro nás druhý den ráno dojede autem s přívěsem. S Béd'ou se shodujeme, že toho máme regulérně „plný brejle“ a navíc předpověď počasí na další den též není nic moc – hlásí pro změnu deště. Takže varianta cesty z Kácova domů autem nám připadá jako nejlepší možné řešení. Bohužel...

Druhý den ráno pro nás Aneta přijela se svojí sestrou Markétou. My vše mokré naházeli do auta (ani jsme to nebalili zpět do brašen, jen jsme prostě veškerou naši bagáž naházeli do kufru mojí Felicie), naložili a uvázali kola v přívěsu a vyrazili domů do Kostomlat. Z tohoto ročníku nemáme – asi jako z jediného – tradiční závěrečné foto u Bédi před domem. Aneta nás tenkrát jen vyfotila, když jsme u nás vykládali moje věci.

To bylo zatím naposledy (do *Expedice 2024* včetně), co jsme se museli někde z cesty vrátit neplánovaně autem domů. Poprvé to bylo na *Expedici 2007*, kdy nás Aneta vezla zpět ze Žďáru nad Sázavou, když se mi tam udělalo špatně, a podruhé na této *Expedici 2009*. Od té doby nic – to musíme zaklepat. Nemáme v povaze něco vzdávat, ale zdraví a počasí... to je prostě vis maior.

Kdybychom tehdy tuto expedici dojeli celou až do Kostomlat, bylo by konečné skóre ujeté vzdálenosti o nějakých 70 km vyšší, tj. dohromady cca 450 km, takto to bylo „jen“ 380 km.

Konečné skóre 11. expedice BM Cyklo-tours z roku 2009:

- ujetá vzdálenost ..... **380 km;**
- průměrná rychlost ..... **17,0 km/h;**
- maximální rychlost ..... **58 km/h.**

M. Zinek & B. Rathouský